

-DEMOKRASİDEN FAŞİZME-

Bu yazı dizisinin muhtelif sayılarında, 2. paylaşım savaşının yıkıntılarının üzerinde hızlı bir büyüme gerçekleştiren ve bu büyümenin sonucu merkez kapitalist ülkelerde işsizliğin azaldığı ve kitlesel refahın yaşanmaya başladığı ve kapitalizmin altın çağı olarak adlandırılan 1960-1975 yıllarının siyasal/politik ve kültürel sonuçlarına bakarak kapitalizmi vaftiz eden ve kutsayan burjuva ideologlar ummadıkları bir zamanda başlarını taşa çarpmanın şaşkınlığı içinde bocalamaya başlamışlardır. Ne olmuştu da tıkr tıkr işleyen kapitalizm, freni patlamış ağır vasıta araçları gibi önüne gelen her şeye çarpmaya, her şeyin alt üst olmasına neden olmuştu. İşler eskisi gibi gitmiyordu, işsizlik yeniden uç vermeye başlamış, enflasyon başını kaldırmış, toplumsal/kamusal harcamalar kısıtlanmaya başlamış, yoksullaşma trendi yükselmeye başlamıştı. Kapitalizmin ekonomistleri telaş içindeydi ve bu durumu açıklamada ikna edici gerekçeler üretemiyorlardı. Bir Marksist için ise durum oldukça açık, basit ve anlaşılırdı. Bu yıllarda karlılık gösteren kapitalizm büyüyen sermayeyi yönlendirecek Pazar alanları sıkıntısı yaşıyor ve sermaye birikim süreci yoğunluğuyla orantılı Pazar alanları bulamıyordu. Yatırım alanı bulamayan sermaye bunalım ve krizlerin nedenidir. Pazar alanları doymuştur ve yeni pazarlara ihtiyaç vardır. 1980 lerde başlayan kapitalizmin bunalımının başka türlü açıklaması hem yoktur hem de olanaksızdır. İlk eldeki önlem “kemer sıkma” adı verilen sıkı para politikasıdır. Yani paranın alt ve orta sınıflardan, bankerler ve çakma bankalar eliyle spekülatif alanlara yönlendirilmesi gerekiyordu. Klasik kapitalizmin ruhu, sermayenin reel yatırım alanlarına yönelmesidir, bir başka anlatımla büyümenin ve büyümeye paralel olarak istihdamın artırılmasıdır. Spekülatif piyasa klasik kapitalizmin işleyişine uygun düşmez, sermayenin reel alanlardan yasal zemini oluşturulmuş “mafyatik” alanlara akması demektir. Burada büyüyen sermaye yine ruhuna uygun olarak bu kez kendisi uygun Pazar alanları arayacaktır, yoksa bunalıma bir bunalım da bu cepheden eklenecektir. 1980 lerdeki durum tam da budur. Nihayetinde her iki sermaye birikimi de uç noktada buluşacaklardır ve çıkarları çakışacaktır. Küresel sermaye, tekelleşmiş sanayi sermayesi ile spekülatif yollardan elde edilen ve kapitalizmin normal işleyiş zamanlarında sanayi sermayesine kaynak aktarma görevini yerine getiren banka sermayesinin, bu iki sermaye birikiminin iç içe geçmişliğinin ifadesidir. Banka sermayesini, asıl görevi olan sanayi kapitalizmine kaynak aktarma fonksiyonundan uzaklaştıran ana etmen spekülatif yöntemlerle elde edilen paranın merkezi haline gelmesidir ve bu nedenle yasal görünümlü spekülatif yollardan elde edilen sermaye birikimi mafyatik yollarla elde edilmiştir. Bankerler yoluyla alt ve orta sınıfların birikimlerine el konulması, döviz kur oyunları ile bir gecede zengin olup çıkmalar, açıkların çalışan kesimler üzerinden vergilendirme yoluyla çifte sömürüyle kapatılmaya çalışılması, kamu kaynaklarının bu kesimlere aktarılması, bankaların resmen yasal dolandırıcılık merkezleri haline gelmesi bu mafyatik yapının basit görüntüleridir. Bu analiz şu açıdan önemlidir. Faşizm, elbette tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan ve

şoven kesimlerinin diktatörlüğüdür ancak faşizmin de bu vasıflara uygun sermaye sınıfları eliyle örgütlenip iktidara dönüştürülmesi gerekir. Sermaye birikim sürecini mafyatik yöntemlerle gerçekleştiren bu kesim, yapısı gereği faşizmin ihtiyaç duyduğu gözü dönmüş, sapkın, çıkarları için kan dökmeye, yaşamın her alanını ateşe vermeye hazır, psikolojik olarak bu amaca en uygun kesimdir. Faşizmin yukarıdan aşağıya doğru inşasında, yönetici faşist kadroların, alt ve orta düzey faşist kadroları belirlerken, toplumun ahlaken en çürümüş, en kişiliksiz, bütün insani değerlerini yitirmiş ve kan içmeye hazır kesimlerinden seçmelerinin nedeni budur. Değilse, içinde bir parça insan olma kırıntısı bulunan bir kişinin faşizmin her şeyi yok edici vahşetinden, akıl almaz işkencelerinden, toplu katliamlarından zevk alırcasına yer alması beklenemez. 1980 lerle başlayan bu süreç, tekelci kapitalizm aşamasının üstüne çıkarak, ötesine geçerek, “ulusal karakterini” yitiren, uluslar üstü bir karakter kazanmaya başlayan küresel kapitalizmin yer küreyi savaş alanına çevirmeye hazırlık yıllarıdır ve bu hazırlık başlarken bile saldırı pratiğinin Afganistan’ın işgaliyle başladığı yıllardır. Amaç sade ve basittir: Bu kadar yoğunlaşan, şişen, kendi sınırlarına sığmayan sermayenin, içinden çıktığı, kendisini doğuran ve hayat bulduğu, ancak büyüdükçe içine sığmayarak bunalan, krizlere giren sermayenin ulusal sınırları yıkarak kendisine “içine sığabileceği” yeni Pazar alanları yaratma çabasıdır. Elbette karakterini çizdiğimiz bu sermayenin, amaca ulaşmak için kullandığı yöntemler de mafyatik yöntemler olacaktır. Hizmetinde bulunan devlet organları tarafından yasallık kazandırılmış bu yöntemler kapitalizmin içinde bulunduğu objektif durumun açmazını ve kullandığı mafyatik yöntemler de çaresizliğinin kanıtıdır. 1990 lı yıllar, küresel sermayenin bu çabalarının yoğunlaştığı yıllardır. İlk elde küresel sermayenin Pazar birlikteliğinin simgesi AB dışında kalan, Avrupa coğrafyasında yer alan Antikapitalist Yugoslavya’nın ulusal sınırlarının yıkılarak bu coğrafyanın küresel sermayenin yayılışına uygun hale getirilmesi gerekirdi. Küresel kapitalizmin “parçalama” işine Yugoslavya’dan başlaması iki açıdan önemlidir. Birincisi “Özyönetimci Yugoslavya antikapitalisttir, Yer küreyi kapitalizmin egemenliğine sokmaya soyunan küresel kapitalizm için “kapitalizm karşıtı” bir yönetimin Avrupa’nın göbeğinde varlığını sürdürmesi kabul edilemez ve parçalanması kapitalizme psikolojik üstünlük sağlayacaktır. İkincisi yıkım üssü olarak seçilmesi, kapitalizmin Pazar alanları dışında kalan Doğu Avrupa’ya müdahaleyi kolaylaştıracaktır. Yukarıda değindiğimiz mafyatik yöntemin, Yugoslavya’nın parçalanmasında sürecin bütüne yayılan bir yöntem olarak uygulandığı görülmüştür. Farklı etnik kökenden ve farklı inanç grubundan olan halklar birbirilerine kırıdırılırken, suikastlar, toplu tecavüzler, yağmalar parçalanma sürecin evrelerini oluşturmuştur. Durumun vahametini ört bas etmeye yönelik “yufka yürekli” burjuva aydınlar sözüm ona durumu şiddetle kınarlarken bile kapitalizmin vahşetini temize çekmekle görevlendirildiklerini gizlemeye çalışmışlardır. Bu vahşetin failini de hemencecik teşhir edivermişlerdir!... Derin Devlet... Evet, evet... Kapitalizm aslında temizdir ama devlet içine sızmış bazı haddini bilmezler böyle yaparak devleti de yıpratıyorlarmış... Bunlar kapitalizmin kendilerine verdiği görevi yerine getiren onların sözcüleridir. Kapitalizmin ekmeğini yiyen burjuvazinin kılıcını kuşanacaktır ve bu normal bir haldir de... Ancak “derin devlet” deyimi sol kesimin mal bulmuş mağribi dört elle sarıldıkları bir deyim olup çıkıvermiştir. Öyleyse koro halinde söyleyelim: “Kapitalizmin devleti aslında temizdir ama devlet içine sızmış bazı kendini bilmezler bu yöntemlerle devleti de yıpratıyorlar”. Kapitalizmin en çok sevdiği “solcu tipi” bu türlerdir. Şayet kapitalizmi bilmiyor ve tanıımıyorsanız, kapitalizmin kendini temize çıkarma işini size ihale etmesi kapitalistler açısından bulunmaz bir fırsattır ve bu fırsatı tepe tepe kullanacaklardır... Oysa küresel kapitalizmin devlet aygıtı, sahibi küresel sermayenin saldırgan yapısı kadar saldırgan ve bu yapıyla da uyumludur. “Pazar, kar” hırsı hiçbir ahlaki değer tanımaz... Bütün ahlakı Pazar ve kar olan küresel kapitalizmin temiz bir yanı yoktur ki onun

İdris Köylü tarafından yazıldı
Salı, 04 Temmuz 2017 18:40 -

adına bütün gücü elinde toplayan bu örgütün ahlaki bir yanı olsun... Derin devlet tanımıyla kastedilen bu gücün utanç müzesine dönüşmesiye, bu müzenin içi de dışı da utançtır ve bu onun yöntemidir.